

J. K.

A první z andělů zpíval

anglicky:

Země, moře a řeka

jsou Tvé.

Řeka, moře, stavidla a

výpustě jsou Tvé.

A druhý z andělů zazpíval

andělskou řečí:

Asi bych Tě miloval,

ale neovládáš se,

asi bych Tě miloval

i v usychajícím křoví,

miloval bych Tě a líbal.

Ale moře, blankyt, obloha

nízko se klenoucí.

Jsou Tvé.

Dneska jsem v pátek sežral bůček.
K sodomii je to jen krůček.

A kostely, co se stavěly,
brouci, kteří si ukládali chitin
do krovek,
nejkrásnější kytky kvetoucí v skrytu,
aby je viděl jenom Pán Bůh,
Zelená Hora u Žďáru,
utvořená pro pohled andělů -

a teď zpátky,
andělé, ne Santini, postavili kostel na Zelené Hoře,
aby se lidi měli na co dívat,
tupí, nevěřící v zázraky

a kytky, co kvetou v skrytu?
v jakém skrytu? pod okny
rozkvétá durman a blín

Co tohle píšu, poposedl z papíru noktoid na stůl,
zamával křídélky.
Je zelenookrový, má růžové vroubení křídel.

Víš ty, Bože, vůbec o mně,
žes mě zavřel v tomhle domě?
Vzpomeneš si někdy na mě,
jak tu sedím v hnojné jámě?
Stvořil s vavříny i oměj,
co z toho jsi schystal pro mě?
Odsoudils mě k marné slávě
nebo pojdu někde v slámě?

S kůží v ruce Bartoloměj
pokorně Tě prosím, Pane:
Už mě nenech vězet marně
v Leviatanově tlamě.

Kdybych to nebral religiózně
bylo by mi zde věru hrozně

Odpusť nám Bože naše viny
usmívají se androgyni
nahore pod klenbou

Odpusť nám taky naše hříchy
a povzdech posílám Ti tichý
navrať mi Bože lásku mou

Pomoz mi svatý Antoníne
ó pokoušených patrone
pomoz mi svatý Antoníne
abych měl sílu říct jim ne

20. května 1983

Když vypustí nás z našich cel
po cestě do kostela
kvete na dvoře jitrocel
a fasáda se bělá
ve slunci oslnivě
však uvnitř chrám je tmavý

Buď Bože milostivě k
nám shovívavý

Každý nese co unese
tak mu i Pán Bůh bere míru
lepší být tady v klášteře
než na Sibíři v monastýru

Mí spolužáci
naplno vědou žijí.
Čtu jejich statě slzu na kraji,
čtu jejich statě slzy na líci.
Mršky kunsthistorici,
však já se s vámi srovnám!
Mříží geometrii
po léta pilně zkoumám.

Pokaždé když jsem v klauzuře
někoho zavřou a někdo umře
ted' Bedřich Fučík má kmotra Benka
membrána ráje chvěje se tenká

Den po Panny Marie Nanebevzetí
myslím na Tebe jak Ti je
a co dělají děti

Moje láska - má naděje!
Nic zvláštního neděje se tu
jen večer asi
jak včera na javor v ambitu
přiletí konipasi

Kamení sv. Štěpánovi
nadlehčovala láska.
Lehce se zvedlo,
ovanulo a sneslo.

Co Tě tak vyděsilo,
má milá?
V snách se Tě cosi dotklo?

Podíval jsem se z okna.
V ambitu bílá tma.

V říjnu pojeděš do Vydří.
V zářivém podzimním tom dni
popros Panenku Marii:
Zahub tu stvůru hydří,
dřív než nás pohltní.
Nedej nám zahynouti.
Bělostná perletí lastury
na hrdlo stoupni nestvůry
a zašlápni ji do temnot,
zabij už nestvůru!
Veselá pak se bříska not
natřásat budou na kůru,
radostně jejich nožičky
poskakovat po varhanách.
Ach, Panno Karmelská,
rozdrť v prach
kreaturu hydří.

Modli se v Kostelním Vydří.
Popros, ať svatá Panna
Leviatana zmaří.

V té krátké chvíli usínání
než spánek padnul na víčka
vzpomněl jsem na Jana Zahradníčka
co musel milá snést

Proti němu je naše bolest
jen malá maličká

A tak když krátce po klekání
ustýláš postel holčičkám
poznáš že jejich modlitbička
k Bohu se musí vznést

za bolest Jana Zahradníčka
který se nedočkal

Okolo Panny Marie
v závějích bílé hostie.
Je to tak správně, jak to je.

Od božích muk jde vůně sena,
na vodě plave bílá pěna,
pod vodou bílá břicha ryb.
Zbav nás, ó Pane, našich chyb.
Ukonči naše trápení.
Od božích muk jde vůně sena,
zavadle voní lupení.

Třpytí se slunce kosám na ostří. ..
Třpytí se slzy na řasách vás tří.
Pán Bůh nás nenechá v starosti,
Pán Bůh nás nenechá věčně plakat.
Nad sochou svaté Starosty
rozkvétá bílé akát.

Tak nevím když modlit se neumím
jestli modlitby skládat smím
nedbaje co si myslí Řím
k Panence Marii hovořím

Hora svlačcem omotaná
řeka pláčem naplakaná

Pole souvrat' obepíná
na mukách se Kristus vzpíná

Snop povříslém převázaný
hrob hroudami zaházený

Svíce plameny protkuté
srdce ztýrané ukrutně

Ú sta sevřená trpkostí
mráz zahryznutý do kostí

Kostely křížem probodené
nebe oblakem zahalené

A oči hrůzou vytřeštěné hořící
nápis přečtou v stěně

Moře Ti ostrov odplavuje
v půlnoční Suécii
já suicidálně v Čechách žiji
uschlé mi kvetou hortenzie
ve Val dí cích na sklonku září

Ubývá milovaných tváří
veselé ghetto je v diaspoře
jak lampa která hoří spoře
jak lampa se staženým knotem
my zbylí žijem neživotem

Ushlé jen kvetou hortenzie
skončilo září zima mi je
v Čechách kde suicidálně žiji
moře Ti ostrov odplavuje
v půlnoční Suécii

V mrazu se chvěje ztuhlý lůž
bílý je dvůr i bílý hnůž
přestala šustit křídla můr
okolo lampy padá sníh
Modrý líh hoří pod kulmou
železa v tmavých kadeřích
vlasy v prstýnky zavinou
Vzpomínky ach na duši mou
dolehnou zase večer ztich
jen prach na prázdných policích
trochu se zdvih jen trochu zdvih
jak v polích větrem sníh

Svěcenou rosou postříkána
Je noc.
Pán Bůh svou ukazuje moc
stmíváním, tmou a svítáním.
Nezbořitelně ční stěny kostelů.
Modlicích mlýnků větrolamy
krajinou humen volně vlají.
Pot lidí čpí.
Kouř stoupá k nebesům.
A něčí ruka laskavá
pohladí spící dům.

Poprosím pátera Bonaventuru
ten vyzpovídá i nestvůru
poprosím pátera Bouše
svědomí moc mě kouše

Jdou volit cestou z kostela na
mši jdou přímo z voleb
nač tady potom Sion stál a k
čemu hora Oreb?

Ach svatý Jene Husi
jak se mi křesťanstvo hnusí!

Krásné jsou Plastiků Pašije jen
jeden vidím tam malér
part že Jidáše nepěje
Milan Hlavsa či Daler

Ví v Pelhřimově kdejaký buran
Křemešník zbourají našli tam uran

Vyslyšet přání ať Pán Bůh dá mi
aby ho našli pod Hradčanami

Profesor Černý studoval v Dijonu,
já hodně moudrosti
utopil v demižonu.

Profesor Černý studoval lyceum,
to už nedoženu,
natolik mám rozum.

Funus byl pana Reynka
Básníci se svíci
chodili na ořeru

Tenkrát jsem ztrácel Věru
a miloval se s Danou
vdanou

Se svíci za oltář
šel Jiří Kolář

Někde tam stál
i Bedřich Fučík
a Juliana
žena moje příští

Už se **mi** všechno v jedné tříšti
v jediný slévá hřích

Hosana

Špatně se skládá elegie když
kolem cucají si pyje
a každý rým je na to chudý
popsat jak kouří si zde údy

Abych zas nepsal výtržnický
zaznamenám jen sporadicky
jak jeden odsouzený přelíz
druhému zločincovi penis